

On vidi, kako sveti duh
zeleno vzblestí sredi trave,
in skozi njó kot kača nevidna
švisne ter odšumota.

DOBER VEČER, JOŽE!

Vera Ferra-Mikura

Kot zmeraj mi boš zopet kaj zameril.
Vendár otroci najini rasto in vse sem ti z ljubeznijo rodila,
od njih nobeden nič ne reče čez te — in tako je prav!
Vem, na predpasniku mojem so krpe drugačnih barv
in z leti mi drža je vse bolj mlahava.
A tvoja je postelj ko sneg, pokrivaš se z boljšo odejo,
vtem ko ponoči jaz z mnogimi brigami sama ležim.
Vem, da te motijo gube na mojem obrazu
in čevlji, ki sem v starinarni jih vzela za majhen denar.
Celo moj smehljaj te le moti in s svojim ga hladom ugašaš.
Gotovo boš spet mi karkoli zameril.
Včasih zazdi se mi, kot da bi želel mi smrt.

KO IMELA BOVA LASTNO SOBO

Vera Ferra-Mikura

Ko imela bova lastno sobo,
bogà za svojega si gospodarja narediva
in božji hišni red naslikava na zid.
Potem odveč bo, da zaklepala bi vrata,
saj najin varuh-bog hudobneže odžene.
Takšnim pa, ki strehe, kruha in tolažbe iščejo,
ne bo potrebno zunaj stati in ponižno trkati,
ko najdeva si lastno sobo.

Odkar imava lastno sobo,
zadosti s tem sva zaposlena,
da božji hišni red izbriševa z zidu.
Pa tudi vrata stalno morava zaklepati,
zakaj nihče ne pride na obisk s prijateljskim namenom